

- 2) Czy i na jakich warunkach uzasadnione są ograniczenia wspomnianych zasad w stosunku do wymogów ochrony interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz czy z powyższego funkcjonalnego punktu widzenia uzasadnione jest ustalenie minimalnych kosztów działalności zgodnie z postanowieniami art. 83a dekretu z mocą ustawy nr 112/2008 z późniejszymi zmianami?
- 3) Czy z powyższego punktu widzenia minimalne koszty działalności mogą być ustalone w ramach dobrowolnych porozumień zainteresowanych podmiotów lub ewentualnie przez instytucje, których skład charakteryzuje się znaczną obecnością osób reprezentujących prywatne podmioty gospodarce z danego sektora w przypadku braku kryteriów ustalonych z góry na poziomie ustawodawczym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 19 kwietnia 2013 r. — František Ryneš przeciwko Úřad pro ochranu osobních údajů

(Sprawa C-212/13)

(2013/C 207/19)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: František Ryneš.

Strona pozwana: Úřad pro ochranu osobních údajů.

Pytania prejudycjalne

Czy działanie systemu kamer zainstalowanych na domu rodzinnym w celu ochrony własności, zdrowia i życia właścicieli domu może zostać zaklasyfikowane jako przetwarzanie danych osobowych przez „osobę fizyczną w trakcie czynności o czysto osobistym lub domowym charakterze” w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE ⁽¹⁾ pomimo że system taki monitoruje również przestrzeń publiczną?

⁽¹⁾ (Dz.U. L 281, s. 31.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2013 r. — Impresa Pizzarotti & C. Spa przeciwko Comune di Bari

(Sprawa C-213/13)

(2013/C 207/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Impresa Pizzarotti & C. Spa

Strona pozwana: Comune di Bari

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy umowa przyszłego najmu, która ma zostać zawarta, w szczególności w sugerowanej w ostatniej kolejności formie zobowiązania do wynajmu odpowiada zamówieniu publicznemu na roboty budowlane, mimo iż posiada pewne elementy charakterystyczne umowy najmu, a zatem nie może być zaliczona do umów wykluczonych z zakresu stosowania przepisów dotyczących przetargów publicznych zgodnie z art. 16 dyrektywy 2004/18/WE ⁽¹⁾,
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy sąd krajowy, a w szczególności niniejszy sąd odsyłający, może uznać za nieskuteczne prawomocne orzeczenie, które zapadło w rozpatrywanej sprawie i zostało przedstawione w niniejszym postanowieniu, w zakresie w jakim prowadzi ono do zaistnienia sytuacji pozostającej w sprzeczności z prawem wspólnotowym zamówień publicznych i czy zatem możliwe jest wykonanie prawomocnego orzeczenia pozostającego w sprzeczności z prawem wspólnotowym.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trento (Włochy) w dniu 25 kwietnia 2013 r. — Teresa Mascellani przeciwko Ministero della Giustizia

(Sprawa C-221/13)

(2013/C 207/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Trento

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Teresa Mascellani

Druga strona postępowania: Ministero della Giustizia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 pkt 2 porozumienia przyjętego przez dyrektywę 97/81/WE ⁽¹⁾ (która stanowi, że „odmowa pracownika przejścia od pracy w pełnym wymiarze godzin do pracy w niepełnym wymiarze godzin lub vice versa nie powinna sama w sobie stanowić ważnej przyczyny zakończenia okresu zatrudnienia, z zastrzeżeniem wygaśnięcia zatrudnienia zgodnie z przepisami prawa krajowego, zbiorowych

układów pracy i obowiązującą praktyką, z innych przyczyn, które mogą wynikać z innych wymogów eksploatacyjnych danego zakładu”) należy interpretować w ten sposób, że przepisy prawa krajowego państw członkowskich nie mogą umożliwiać pracodawcy podejmowania decyzji o przekształceniu stosunku pracy w niepełnym wymiarze godzin w stosunek pracy w pełnym wymiarze godzin nawet wbrew woli pracownika?

- 2) Czy rzeczona dyrektywa stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak art. 16 włoskiej ustawy nr 183 z dnia 4 listopada 2010 r. umożliwiającemu pracodawcy podjęcie decyzji o przekształceniu stosunku pracy w niepełnym wymiarze godzin w stosunek pracy w pełnym wymiarze godzin nawet wbrew woli pracownika?

(¹) Dyrektywa 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r. przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców/UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych/CEEP/oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych/ETUC/(Dz.U. L 14, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Teleklagenævnet (Dania) w dniu 25 kwietnia 2013 r. — TDC A/S przeciwko Erhvervsstyrelsen

(Sprawa C-222/13)

(2013/C 207/22)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Teleklagenævnet

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TDC A/S

Strona pozwana: Erhvervsstyrelsen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2002/22/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (zwana dalej „dyrektywą o usłudze powszechnej” (¹)), a w szczególności jej art. 32, stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwa członkowskie przepisów zgodnie z którymi przedsiębiorstwo nie jest uprawnione do żądania odrębnego pokrycia przez państwo członkowskie kosztów netto świadczenia dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II tej dyrektywy, jeśli przedsiębiorstwo to, świadcząc inne usługi objęte przewidzianym w rozdziale II tej dyrektywy obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej, osiąga zysk przekraczający straty związane ze świadczeniem tych dodatkowych usług obowiązkowych?
- 2) Czy dyrektywa o usłudze powszechnej stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwa członkowskie przepisów

zgodnie z którymi przedsiębiorstwo jest uprawnione do żądania pokrycia przez państwo członkowskie kosztów netto świadczenia dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II tej dyrektywy, tylko wtedy gdy te koszty netto skutkują niesprawiedliwym obciążeniem przedsiębiorstwa?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2, czy państwo członkowskie może uznać, że świadczenie dodatkowych usług obowiązkowych, które nie są objęte rozdziałem II tej dyrektywy, nie skutkuje niesprawiedliwym obciążeniem przedsiębiorstwa, jeśli przedsiębiorstwo to jako całość osiągnęło zysk ze świadczenia wszystkich usług, w odniesieniu do których zostało ono zobowiązane do świadczenia usługi powszechnej, wliczając w to również te usługi, które przedsiębiorstwo to świadczyłoby nie będąc to tego zobowiązane na mocy obowiązku świadczenia usługi powszechnej?
- 4) Czy dyrektywa o usłudze powszechnej stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo członkowskie przepisów, zgodnie z którymi podstawę obliczania kosztów netto ponoszonych przez wyznaczone przedsiębiorstwo przy świadczeniu usługi powszechnej zgodnie z rozdziałem II tej dyrektywy stanowi całość przychodów i kosztów związanych ze świadczeniem tej usługi, wliczając w to również te przychody i koszty, które przedsiębiorstwo to odpowiednio osiągałoby i ponosiło nie mając obowiązku świadczenia usługi powszechnej?
- 5) Czy na odpowiedź na pytania 1–4 ma wpływ to, że zobowiązanie do świadczenia dodatkowych usług obowiązkowych dotyczy Grenlandii, która zgodnie z załącznikiem II do TFUE stanowi kraj lub terytorium zamorskie, jeśli władze duńskie nakładają to zobowiązanie na przedsiębiorstwo, które ma siedzibę w Danii i nie prowadzi poza tym na Grenlandii żadnej innej działalności?
- 6) Jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytania 1–5 mają art. 107 ust. 1 oraz art. 108 ust. 3 TFUE oraz decyzja Komisji z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 TFUE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym?
- 7) Jakie znaczenie dla odpowiedzi na pytania 1–5 ma zasada jak najmniejszego zakłócania konkurencji na rynku, o której jest mowa m. in. w art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej oraz w jej motywach 4, 18, 23 i 26 i załączniku IV część B do tej dyrektywy?
- 8) Jeśli przepisy dyrektywy o usłudze powszechnej stoją na przeszkodzie przyjęciu uregulowań krajowych takich jak te, o których mowa w pytaniach 1, 2 i 4, czy te przepisy lub przeszkody mają bezpośredni skutek?

(¹) Dz.U. L 108, s. 51